

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΙΑΣ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΝΤ' ΑΙΚΡΕΜΟΝ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Τότε ο Άλφρέδος Ζιρώ αποφάσισε ν' αναχωρήσει, αφού τὸ ἐνέκρινε αὐτὸ καὶ ἡ μνηστὴ του, ἡ ὁποία τοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ πῆγαινε νὰ τὸν συναντήσει στὴν Ἀμερικὴ γιὰ νὰ παντρευτοῦν, μόλις θὰ μάθαινε ὅτι ἡ οἰκονομικὴ του θέσις τοῦ ἐπέτρεπε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Ὁ Ροβέρτος, ὁ ὁποῖος ἐνθουσιαζόταν εὐκολὰ, ὅπως ὅλοι οἱ καλλιτέχνες, θαύμασε τὸν ἀποφασιστικὸ ἐκείνο νέο.

Ἀλήθεια ὅμως, δὲν θὰ μπορούσε νὰ κἀνῃ κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο.

— Ξέρετε εἶμαι κι' ἐγὼ γλύπτης! φώναξε στὸν Ἀλφρέδο Ζιρώ. Δὲν θὰ μπορούσε τάχα νὰ βρῆ καὶ σὲ μένα ἐργασία ὁ Ἀμερικανὸς ἑκατομμυριούχος σου;

— Γλύπτης; ἔκανε ὁ ζωγράφος. Ἔστειλες ἔργα σου στὴν ἔκθεσι;

— Ναι, ἔστειλα φέτος τὴν «Μινιόν» καὶ τὴν «Παρισινή». Τὰ μάτια τοῦ ζωγράφου ἔλαμψαν.

— Μὰ πὲς μου λοιπὸν πὼς εἶσαι ὁ Ροβέρτος! εἶπε μ' ἐνθουσιασμό. Πὲς μου πὼς εἶσαι αὐτὸς πού θὰ πάρῃ τὸ Μεγάλο Βραβεῖο!

Ὁ νεαρὸς γλύπτης χαμογέλασε.

— Ναι, εἶμαι ὁ Ροβέρτος, ἀπάντησε, μὰ εἶνε ἄγνωστο ἀκόμα ἂν θὰ πάρω τὸ μεγάλο βραβεῖο.

— Ὡ! ἀγαπητέ μου, ὅλα τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς εἶνε σύμφωνα ὅτι πρέπει νὰ σὲ βραβεύσουν. Ἐκανες δυὸ ἀριστουργήματα, γιὰ τὰ ὁποῖα θὰ καμάρωνε κι' ὁ μεγαλύτερος καλλιτέχνης.

Λοιπὸν, φαντάζεσαι ὅτι ὁ Ἀμερικανὸς σου θὰ δεχόταν νὰ μοῦ ἀναθέσῃ τίς γλυπτικὲς ἐργασίες τοῦ μεγάρου του;

— Ὅχι μόνο τὸ φαντάζομαι, ἀλλὰ καὶ εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό. Ἀκριβῶς, αὐτὲς τίς ἡμέρες μοῦ παράγγειλε νὰ τοῦ βρῶ κι' ἕναν γλύπτη γιὰ τὰ ἀγάλματα καὶ τίς γλυπτικὲς διακοσμῆσις τοῦ μεγάρου του. Ἀσφαλῶς δὲ, δὲν θὰ μπορούσα νὰ βρῶ καλύτερον ἀπὸ σένα.

— Καὶ θὰ φύγω βέβαια μαζί σου; εἶπε ὁ Ροβέρτος. Ἔσεῖς πότε φεύγετε; Ἀπ' αὐτὸ θὰ ἐξαρτηθῆ ἂν θὰ δεχτῶ νὰ ἔρθω ἢ ὄχι...

— Θὰ φύγω σ' ὀχτῶ μέρες, γιὰτὶ πρέπει πρῶτα νὰ ταχτοποιήσω μερικὲς ὑποθέσεις μου στὸ Λονδίνο. Ὡστε ὅπως βλέπεις, ἔχεις μιὰ βδομάδα καιρὸ γιὰ νὰ πάω τὴν ἀπόφασί σου καὶ νὰ μοῦ τὴν ἀνακοινώσῃς.

— Καὶ ποῦ πρέπει νὰ σοῦ γράψω;

— Στὸ Σαούθαμπτον, ἀπάντησε ὁ ζωγράφος, ἀφοῦ σκέφτηκε λίγο. Πρὶν φύγω γιὰ τὴν Ἀμερικὴ, ἢ θὰ ἔχω ἐκεῖ ἐπιστολή σου, ἢ θὰ βρῶ ἐσένα τὸν ἴδιο.

— Καλὰ λοιπὸν, εἶπε ὁ Ροβέρτος. Ἔτσι θὰ προφτάσω νὰ ἰδῶ τὴ μνηστὴ μου, νὰ τῆς πῶ τί συμβαίνει καὶ ἂν, ὅπως εἶνε πιθανόν, ἐγκρίνῃ κι' αὐτὴ τὰ σχέδιά μου, θάρθῶ νὰ σὲ συναντήσω.

— Ὡστε νὰ σὲ περιμένω; ρώτησε ὁ Ἀλφρέδος Ζιρώ.

— Μᾶλλον ναι, γιὰτὶ εἶμαι σχεδὸν βέβαιος πὼς ἡ μνηστὴ μου δὲν θὰ φέρῃ κανένα ἐμπόδιο.

Καὶ οἱ δυὸ φίλοι ἔσφιξαν τὰ χέρια τους.

Εἶχαν φύγει ἀπὸ τὴ Διέπη στὶς ἔξη τὸ πρωὶ καὶ τὸ μεσημέρι τὸ βαπόρι ἔφτανε στὸ Νιουχάβεν. Μετὰ δυὸ ὧρες ὁ Ροβέρτος ἀποβιβαζόταν ἀπὸ τὸ τραῖνο στὸ Λονδίνο.

Ἀμέσως ἔσπευσε στὸ μέγαρο τοῦ τραπεζίτου Κλάρκσον. Στὸν προθάλαμο τοῦ μεγάρου εἶδε ἕνα σωρὸ κιβώτια πού φανέρωναν ὅτι καλὰ ἔκανε πού βιάστηκε. Πραγματικὰ δὲ, ὁ κ. Κλάρκσον θὰ ἔφευγε τὸ ἴδιο βράδυ γιὰ τὴν ἐκδρομὴ του στὶς πολιτικὲς χώρες.

Σὲ λίγο ὁ Ροβέρτος βρισκόταν μπρὸς σ' ἕναν ὑψηλόσωμο καὶ ἰσχνὸ Ἀγγλο μὲ γκριζες φαβορίτες πού φοροῦσε ταξιδιωτικὸ κοστοῦμι.

Ἦταν ὁ κ. Κλάρκσον. Ὁ τραπεζίτης ἀφοῦ διάβασε τὴν ἐπιστολή τῆς Τερέζας, κύτταξε τὸ Ροβέρτο καὶ τοῦ εἶπε:

— Εἶσθε ἴσως συγγενῆς τῆς κ. ντ' Ἀνζελί.

— Ὅχι, κύριε, ἀποκρίθηκε ἀπλᾶ ὁ νέος. Εἶμαι μόνο φίλος τῆς.

— Καὶ λέγεσθε;

— Ροβ.

Ἐνα χαμόγελο γεμῶτο καλωσύνης φώτισε τὸ πρόσωπο τοῦ Ἀγγλο τραπεζίτου.

— Ἀ! ξέρω!... εἶπε. Ὁ Ἄνδρέας, ἦταν τὸν συνάντησα στὴ Γουῶννη, μοῖ εἶπε πολλὰ γιὰ σὰς καὶ γιὰ τὴν ἀφοσίωσι πού δείξατε στὴ σύζυγό του... Εἶνε τοῦλάχιστον καλὰ τώρα ἡ κ. ντ' Ἀνζελί. Ἐλπίζω πὼς θάρχόταν ἡ ἡμερὶς...

— Ἡ ὑγεία τῆς δὲν τῆς τὸ ἐπέτρεπε κύριε, ἀπάντησε ὁ Ροβέρτος. Καὶ γι' αὐτὸ μὲ παρακάλεσε νὰ τὴν ἀντικαταστήσω ἐγὼ.

Ἡ φωνὴ τοῦ νέου ἦταν καθαρὴ, τὸ βλέμμα του ἀνυπόκριτο καὶ ἡ φυσιογνωμία του πολὺ συμπαθητικὴ. Ὁλ' αὐτὰ συνετέλεσαν στὸ ν' ἀρέσει στὸν κ. Κλάρκσον, ὁ ὁποῖος ἄλλωστε ἦταν εὐνοϊκὰ προδιατεθειμένος ἀπέναντί του, ἔπειτα ἀπὸ ὅσα εἶχε ἀκούσει ἀπὸ τὸν Ἄνδρέα.

Τοῦ ἐξώφλησε τὸ τσέκ, κουβέντιασε μαζί του ἀρκετὴ ὥρα κι' ὅταν ὁ Ροβέρτος τὸν ἀποχαιρέτησε, τοῦ ἔσφιξε μ' ἐγκαρδιότητα τὸ χέρι.

Φεύγοντας ἀπὸ τὸ μέγαρο τοῦ κ. Κλάρκσον, ὁ Ροβέρτος ἔτρεξε νὰ βρῆ ξενοδοχεῖο. Στὴν ἀρχὴ εἶχε σκεφθῆ νὰ ἐκινήσῃ ἀμέσως γιὰ τὴ Γαλλία, ἀλλὰ ἐνοιώθη πὼς εἶχε μεγάλη ἀνάγκη ἀναπαύσεως.

Πλάγιασε πολὺ νωρὶς καὶ ξύπνησε ἀρκετὰ ἀργὰ τὴν ἄλλη μέρα. Ἐπειτα, ἀφοῦ προγευμάτισε, πῆγε νὰ ρωτήσῃ στὰ γραφεῖα μιᾶς ἐταιρείας ὑπερωκεανείων πότε ἔφευγε πλοῖο γιὰ τὴν Ἀμερικὴ.

Μὰ ἔξαφνα ἀντελήφθη ὅτι δυὸ ἄνθρωποι τὸν παρακολουθοῦσαν. Αὐτὸ τὸν ἀνησύχησε κι' ἔβιασε τὸ βῆμα του. Τὴ στιγμὴ ὅμως πού ἔμπαινε στὰ γραφεῖα τῆς ἀτμοπλοικῆς ἐταιρείας, ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τὸν πλησίασε καὶ τὸν ρώτησε μὲ ἀρκετὴ εὐγένεια:

— Εἶστε ὁ κ. Ροβέρτος;

— Μάλιστα, κύριε, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος. Τί θέλετε;

— Νὰ μ' ἀκολουθήσετε!

— Γιὰ ποῖο λόγο;

Ὁ ἄγνωστος ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα διπλωμένο φύλλο χαρτιοῦ.

— Ὑπάρχει ἐναντίον σας ἐντάλμα συλλήψεως, εἶπε δείχνοντάς το στὸν Ροβέρτο, κι' ἐμεῖς ἔχουμε ἐντολὴ νὰ σὰς ὀδηγήσουμε σ' ἕναν Ἀγγλο δικαστὴ γιὰ νὰ ἐξηγηθῆτε μαζί του.

Κι' ἂν δὲν θελήσω νάρθῶ μαζί σας; εἶπεν ὁ Ροβέρτος, ὁ ὁποῖος, καθὼς εἶχε γαλήνια τὴ συνείδησί του, δὲν ταραχτήκε καθόλου, μόλις ἄκουσε τὴν ἀπειλητικὴ φράσι: «Ἐντάλμα συλλήψεως».

— Τότε θὰ σὰς ἀναγκάσουμε νὰ μὰς ἀκολουθήσετε διὰ τῆς θίας.

— Διὰ τῆς θίας; ξανᾶπε ὁ Ροβέρτος. Τὸ πρᾶγμα, διαφέρει τότε. Ἐγὼ θ' ἀντισταθῶ. Εἶν' ἀλήθεια ὅτι εἶστε δύο ἐναντίον ἑνός, ἀλλὰ ἐννοία σας κι' ἐγὼ εἶμαι ἀρκετὰ δυνατός.

— Ἐχετε λάθος. Δὲν εἶμαστε μόνον δύο. Μέσα σὲ πέντε λεπτὰ θὰ γίνουμε πενήντα, φτάνει νὰ ἐπιδείξουμε τὸ ἐντάλμα στοὺς ἀστυνομικοὺς πού εἶνε ἐδῶ γύρω.

— Τότε κάνετε ὅτι ἔχετε νὰ κάνετε, γιὰτὶ, μὰ τὸ Θεὸ, δὲν θὰ σὰς ἀκολουθήσω παρὰ μόνο ἂν δὲν μπορέσω ν' ἀντισταθῶ.

Ἀμέσως, ἐνῶ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς μυστικοὺς, τὸν ἐκρατοῦσε δυνατὰ ἀπὸ τὸ χέρι, ὁ ἄλλος ἔβγαλε μιὰ σφυρίχτρα καὶ σφύριξε. Ἔτσι σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Ροβέρτος θρέθηκε περικυκλωμένος ἀπὸ ἕνα σωρὸ πόλισμαν, οἱ ὁποῖοι τοῦ πέρασαν τίς χειροπέδες, τὸν σήκωσαν στὰ χέρια τους καὶ τὸν μετέφεραν ἐκεῖ κοντὰ σ' ἕνα ἀμάξι.

Τὸ ἀμάξι ξεκίνησε ἀμέσως κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα σταθῆκε μπροστὰ σ' ἕνα μεγάλο οἰκοδόμημα. Ἦταν τὰ δικαστήρια. Ἐκεῖ κατέβασαν τὸν Ροβέρτο καὶ τὸν ὀδήγησαν σ' ἕναν ἀνακριτὴ, κοντὰ στὸν ὁποῖο στεκόταν κι' ἕνας διερμηνεὺς γιὰ νὰ μεταφράζῃ τίς ἐρωτήσεις καὶ τίς ἀπαντή-

σεις.

— Καταδιώκεσθε, του είπεν ο άνακριτής, για μία δολοφονία ή όποια έγινε πρό ήμερών στο Παρίσι. Η δικαστικές αρχές της πατρίδος σας μάς τηλεγράφησαν να σας συλλάβουμε και να σας παραδώσουμε σ' αυτές. Ωστόσο οι άγγλικοί νόμοι, οι όποιοι προστατεύουν την έλευθερία των ατόμων, δέν έπιτρέπουν την έκδοσί σας, πριν βεβαιωθούμε, κατόπιν έξετάσεως, ότι ή κατηγορία είναι βάσιμη.

Ένας θαύς στεναγμός άνακουφίσεως ξέφυγε από τα χείλη του Ροβέρτου. Άφου ήταν έτσι, θα κατώρθωνε πολύ εύκολα ν' άποδείξη την άθωότητά του.

— Άσφαλώς δέν θα πρόκειται για μένα, είπε. Κάποιο λάθος θα έχη γίνει ως προς τό πρόσωπο.

Ο άνακριτής κύτταξε έναν φάκελλο που είχε μπροστά του και είπε:

— Είθε ό γλύπτης Ροβέρτος; Κατοικείτε στο Παρίσι, στην όδό Κλινιανκούρ 204;

Και κεραυνός άν έπεφτε μπροστά του, δέν θα τάραζε περισσότερο τό δυστυχισμένο νέο. Άνοιξε τα μάτια του διάπλατα κι έγινε χλωμός σαν πτώμα.

— Έγώ δολοφόνος; φώναξε... Έγώ;... Δέν είναι δυνατά πράγματα αυτά, κύριε άνακριτά! Δέν είναι δυνατόν να με κατηγορούν ως δολοφόνο.

— Και όμως αυτό ίσχυρίζονται στη Γαλλία, του άπάντησε ό άνακριτής άπαθέστατα. Ωστόσο έδω δέν είμαστε στη Γαλλία. Μπορείτε να άποδείξετε την άθωότητά σας και, άν τό κατορθώσετε αυτό, θα σας άπολύσουμε.

Ο Ροβέρτος όμως δέν πρόσεχε στα λόγια του άνακριτού. Έτρεμε σαν φύλλο που τό δέρνει ό άνεμος.

— Δολοφόνος έγώ! Ξανάλεγε κάθε τόσο. Μήπως θλέπω όνειρο; Μήπως τρελλάθηκα;

Έπί τέλους κατώρθωσε να συνέλθη λίγο και ρώτησε ξαφνικά:

— Και ποιόν με κατηγορούν ότι δολοφόνησα; Άπό τό Παρίσι έφυγα στις έντεκα τή νύχτα τήν Πέμπτη. Σήμερα είναι Σάββατο.

— Άκριβώς, τήν Πέμπτη τή νύχτα κατά τις έντεκα, δηλαδή τήν ίδια περίπου ώρα τής άναχωρήσεώς σας, δολοφονήθηκε μία νέα γυναίκα στο σπίτι όπου καθόσαστε. Τό έγκλημα άπεκαλύφθη τήν Παρασκευή τή πρωί και ύποπτεύονται σας... Σας έπαναλαμβάνω όμως και πάλι ότι...

Ο Ροβέρτος, κυριευμένος από ένα φριχτό προαίσθημα, δέν άφησε τόν άνακριτή να τελειώσει τή φράση του.

— Μία νέα γυναίκα, είπατε; Ω Θεέ μου!... Μήπως...

Η φωνή πνίγηκε. Μία τρομερή γωνία έσφιγγε τό λαιμό του.

— Και πώς λέγεται αυτή ή νέα γυναίκα; κατώρθωσε τέλος να τραυλίση.

Ο άνακριτής κύτταξε και πάλι τα χαρτιά του και έπειτα άπάντησε:

— Κυρία Τερέζα ντ' Άνζελί, τό γένος Ροσβέλ.

Ο Ροβέρτος έβγαλε μία τρομερή κραυγή.

— Ω! αυτή είναι! φώναξε. Η Τερέζα... Ω! ή δυστυχισμένη!... Η δυστυχισμένη Τερέζα!...

Μά ό άνακριτής δέν πρόσεξε στο ξέσπασμα αυτού του σπαραγμού του κι έξακολούθησε αδιάφορος:

— Για ποιο λόγο ήρθατε στο Λονδίνο;

Ο Ροβέρτος, παρ' όλη τήν ταραχή του, του άνέφερε τήν έντολή που του είχε δώσει ή Τερέζα.

— Τις πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα τις εισπράξατε; τόν ρώτησε ό άνακριτής.

Ο Ροβέρτος για μία στιγμή δίστασε. Τα είχε χάσει. Η εύθύτης όμως του χαρακτήρος του υπέρβησε και άπάντησε:

— Μάλιστα.

— Και που τα έχετε αυτά τα χρήματα; ρώτησε ό άνακριτής.

Ο Ροβέρτος έβγαλε τό πορτοφόλι του όπου είχε φυλάξει τα χρήματα και τό παρέδωσε στον άνακριτή.

— Σίφιντ, είπ' εκείνος σ' έναν από τούς γραμματείς του, κύτταξε άν είναι έδω όλο τό ποσό.

Και, άπευθυνόμενος προς τόν Ροβέρτο, έπρόσθεσε:

— Άσφαλώς θα είχατε έγγραφο διαταγή τής κυρίας ντ' Άνζελί για να εισπράξετε αυτά τα χρήματα. Να μου τήν δείξετε, σας παρακαλώ.

Ο δυστυχισμένος καλλιτέχνης άρχισε να τρέμη. Τέτοια διαταγή δέν είχε. Η Τερέζα του είχε δώσει μία έπιστολή για τόν κ. Κλάρκσον, τήν όποια ό τελευταίος είχε κρατήσει.

Κανένα άλλο έγγραφο, έκτός από τήν έπιστολή αυτή, δέν πιστοποιούσε ότι ή δυστυχισμένη Τερέζα του είχε αναθέσει να πάη στο Λονδίνο για να εισπράξη αυτά τα χρήματα και να τής τα πάη στο Παρίσι. Και καταλάβαινε πως αυτό θα επιβάρυνε τή θέσι του.

— Δέν έχω, άπάντησε, ενώ κρύος ιδρώς τόν έλουζε όλόκληρο.

— Τι ζητούσατε στα γραφεία τής Άτμοπλοϊκής Έταιρίας, μπρός στα όποια σας συνέλαβαν;

— Ω! ό δυστυχισμένος!... Δέν τό είχε συλλογιστή αυτό... Θα τόν κατηγορούσαν τώρα ότι, άφου δολοφόνησε τήν Τερέζα και εισέπραξε τα χρήματά της, έτοιμαζόταν να φύγη μαζί μ' αυτά για τήν Άμερική;

Άφανισμένος, έντελώς καταβεβλημένος, νοιώθοντας τό κεφάλι του να βουίζη, σωριάστηκε σε μία καρέκλα φωνάζοντας:

— Άπελπισία!

— Μπορείτε να καταβάλετε έγγύησι; τόν ρώτησε ό άνακριτής, όχι από συμπάθεια, άλλ' άπλώς έκπληρώντας τή σχετική διάταξι του νόμου, σύμφωνα με τήν όποια στην Άγγλία, ό κατηγορούμενος, άμα καταβάλη έγγύησι άπολύεται προσωρινώς.

— Δέν έχω χρήματα, κύριε άνακριτά, άποκρίθηκε με θλίψη ό δυστυχισμένος νέος, έκτός από ένα άσημαντο ποσό που τό έχω καταθέσει στο Ταμειυτήριο στο Παρίσι... Άλλά δέν θέλω να μ' άπολύσετε. Άπεναντίας επιθυμώ να δικάστω όσο τό δυνατόν γρηγορότερα για να άποδειχθί μία ώρα άρχήτερα ή άθώότης μου...

— Δέν σας ώφελεί να σας δικάσουμε έδω και να σας άθωώσουμε, γιατί, άν ξαναγυρίσετε στη Γαλλία, θα δικάσθητε και πάλι εκεί.

— Άλλά τότε άφήστε με να ξαναγυρίσω τό ταχύτερο στο Παρίσι, γιατί εκεί δέν θα δυσκολευτώ ν' άποδείξω τήν τρομερή πλάνη στην όποια έπεσαν σχετικώς μ' έμένα...

— Τότε λοιπόν δέχστε να σας εκδώσουμε;

— Άν δέχωμαι!... φώναξε ό Ροβέρτος. Σας παρακαλώ μάλιστα θερμότατα να μ' εκδώσετε όσο τό δυνατόν ταχύτερα. Έν πρώτοις — έξακολούθησε σαν να μιλούσε μόνος του — δέν παραδέχομαι ότι πέθανε ή Τερέζα... Δέν μπορώ να τό πιστέψω αυτό... Δέν μπορώ!...

Μά έξαφνα, αλλάζοντας σκέψι, σκέπασε τό πρόσωπό του με τα χέρια του και με φωνή που τήν έπνιγαν οι λυγμοί, ψιθύρισε:

— Μά άν είν' αλήθεια;... Άν πραγματικά σκότωσαν τήν Τερέζα;... Ω Θεέ μου! Θεέ μου! Σε ποια άπελπισία θα είναι βυθισμένη ή Φράγκα!...

Και, λησμονώντας τήν τρομερή του θέσι, ό Ροβέρτος δέν συλλογιζόταν παρά μόνο τή θλίψη εκείνης που άγαπούσε χίλες φορές περισσότερο από τόν έαυτό του.

Η ύποθέσεις του είδους αυτού διεκπεραιώνονται πολύ γρήγορα στην Άγγλία. Μετά δυό μέρες ό Ροβέρτος παρεδίδετο στους Γάλλους άστυνομικούς, που ό άρχηγός τής Δημοσίας Άσφαλείας κ. Ζερβαί είχε στείλει στο Λονδίνο για να τόν παραλάβουν.

— Σίφιντ, είπεν ό άνακριτής σ' έναν από τούς γραμματείς του, κύτταξε άν είναι όλο τό ποσό.

Θ'

ΑΘΩΟΣ Ή ΕΝΟΧΟΣ

Ο Ροβέρτος, με τους αστυνομικούς που τον συνώδευαν έφτασε πολύ άργα το βράδυ στο Παρίσι, σχεδόν τρελλός από την απελπισία και την ανησυχία, στην οποία τον έβυθισε ή τόσο τρομερή και άπροσδόκητη συμφορά του.

Τον ώδηγησαν κατ' ευθείαν στο Μαζάς και τον έκλεισαν σ' ένα απόμερο κελλί της μεγάλης αυτής φυλακής. Μόλις βρέθηκε εκεί μέσα, εξαντλημένος καθώς ήταν έπειτ' από τόσες περιπέτειες, σωριάστηκε στο στρώμα του και βυθίστηκε σ' έναν βαθύ λήθαργο που βάστηξε ως την άλλη μέρα το πρωί.

Κατά τις δυο μετά το μεσημέρι της ημέρας εκείνης πήγαν δυο χωροφύλακες και, άφου του έδεσαν τὰ χέρια, τον παρέλαβαν και τον ώδηγησαν στο ανακριτικό γραφείο του κ. ντέ Κομβρεμόν.

Ο Μωρίς ντέ Κομβρεμόν, μόλις τον είδε, κάρφωσε τὰ βλέμματά του επάνω του επί αρκετή ώρα, χωρίς νά μιλήσει καθόλου.

Ο Ροβέρτος, σ' όλο αυτό το διάστημα στεκόταν με το μέτωπο ψηλά και με μάτια που έλαμπαν περίμενε νά ευαρεστηθί ή ανακριτής νά του άπευθίη τὸ λόγο.

Τέλος ή Μωρίς κούνησε τὸ κεφάλι του, σὰ νάθελε νά διώξει τις όχληρές σκέψεις που τον βασάνιζαν και άρχισε την άνακριση.

Ο Ροβέρτος δέν του έκρυψε τίποτε. Του διηγήθηκε τή ζωή του, πώς τον έγκατέλειψαν από νήπιο οι άγνωστοι γονείς του και τους άγώνες και τις προσπάθειες που κατέβαλλε από παιδί άκόμη για νά κερδίση τὸ ψωμί του.

Όλ' αυτά όμως αντί νά κάνουν άγαθή έντύπωση στον άνακριτή, άπεναντίας τον προδιέθεσαν έναντίον του κατηγορουμένου, γιατί ή ίδιος, γόνος άριστοκρατικής οικογενείας καθώς ήταν, δέν μπορούσε νά καταλάβη αυτές τις δυστυχίες και τὰ δράματα της ζωής. Έξ άλλου ήταν προδιατεθειμένος και από την άρχή έναντίον του, γιατί ήξερε πώς ή Ροβέρτος συνδέετο με στενωτάτη φίλια με τον Άνδρέα, τον μισητό του αντίπαλο.

Γι' αυτό, όταν ή Ροβέρτος άρχισε νά του έκθέτη πώς πέρασε τις ώρες που προηγήθηκαν του έγκλήματος, τον διέκοψε άπότομα και τον ρώτησε:

— Άλλά γιατί δέν είδοποίησες τους προϊσταμένους σου ότι έπρόκειτο ν' άπουσιάσης την άλλη μέρα, όταν στις έφτά τὸ βράδυ έφυγες από τὸ εργοστάσιο όπου εργάζεσαι;

Ο Ροβέρτος σήκωσε τὸ κεφάλι του. Κατάλαβε τί σκοπὸ είχε ή έρώτησις του άνακριτοῦ. Ωστόσο δέν άποκρίθηκε..

— Άπάντησε! τον διέταξε ή άνακριτής.

— Για ποιὸ λόγο ν' άπαντήσω; Μήπως θά με πιστέψετε;

— Όπωςδήποτε άπάντησε...

Τότε ή Ροβέρτος άργά και χωρίς νά παραλείψη τίποτε, του διηγήθηκε με κάθε άκρίβεια τί είχε διαμειφθί μεταξύ αυτού και της Τερέζας.

— Και ποιὸς ή λόγος νά πᾶς στην Άγγλία, ρώτησε ή άνακριτής, άφου τὸ τσέκ μπορούσε νά έξοφληθί περίφημα άπ' οποιαδήποτε τράπεζα έδῶ;

— Η κυρία Τερέζα, ή οποία τὸ άγνοούσε αυτό, νόμιζε ότι δέν μπορούσε νά εισπράξη τὰ χρήματα, παρά μόνο άπό τον ίδιο τον κ. Κλάρκσον.

— Και τὸ άγνοούσες και συ αυτό; φώναξε ή άνακριτής. Ποιὸς μπορεί νά τὸ πιστέψη αυτό; Έσὺ ένας νέος μορφωμένος, στο σπίτι του οποίου βρέθηκαν ένα σωρὸ τετράδια γεμάτα σοβαρές μελέτες, εἶνε δυνατόν ν' άγνοή ένα τέτοιο πρᾶγμα;

— Άπατάσθε, κύριε άνακριτά! Μπορεί νά μελετοῦσα και νά ξέρω διάφορα πράγματα, αλλά δέν έχω ούτε ιδέα από τραπεζιτικά ζητήματα...

— Πολύ δύσκολα μπορεί νά τὸ παραδεχθί κανείς αυτό. Και για ποιὸ λόγο — έξακολούθησε ή άνακριτής άδυσώπητος — έπήγες στο Λονδίνο στα γραφεία μιᾶς εταιρείας υπερωκεανείων; Ήθελες, χωρίς άλλο, νά μάθης πότε φεύ-

γουν βαπόρια για την Άμερική... Ήθελες νά τὸ σκάσης για κεί, όπου δέν θά μπορούσαμε νά σε συλλάβουμε, γιατί δέν έχουμε με τις Ήνωμένες Πολιτείες σύμβασι περί έξδόσεως τῶν έγκληματιῶν...

Με ύπομονή και θάρρος, ή Ροβέρτος του διηγήθηκε τότε την συνάντησί του με τον Άλβέρτο Ζιρώ. Του μίλησε για τις προτάσεις που του είχε κάνει ή ζωγράφος.

— Ήθελα νά πάω μαζί του στην Άμερική για νά εργασθῶ, έπρόσθεσε. Γι' αυτό πήγα νά πληροφορηθῶ πότε φεύγουν τὰ υπερωκεάνεια. Άν δέν με πιστεύετε, άπευθυνθίτε στον Άλβέρτο Ζιρώ και ρωτήστε τον... Δέν θά έφυγε άκόμα από τὸ Σούθαμπτον...

— Έ, κι' έπειτα; έκανε με διαπεραστική φωνή ή άνακριτής. Κι' αν ύποθέσουμε πώς ή Ζιρώ έπιβεβαιώνη όσα είπες, τί βγαίνει μ' αυτό;

— Ότι σᾶς λέω την άλήθεια και τίποτε περισσότερο.

— Πιθανόν ή συνομιλία σου αυτή με τὸ ζωγράφο νά εἶνε πραγματική... Άλλά ποιὸς μου έγγυᾶται ότι δέν την προκάλεσες έπίτηδες για νά δικαιολογήσης έτσι τή φυγή σου στην Άμερική; Μπορεί ή ζωγράφος αυτός νά χρησιμεύσει ως μάρτυς της υπερασπίσεώς σου, μα δέν θά σε σώση... Θά έχης ίσως άκόμα ως μάρτυρα υπερασπίσεως την δεσποινίδα Φράγκα ντέ Ροσβέλ, ή οποία στην τυφλότητα του πάθους της για σένα, δέν θέλει νά παραδεχθί ότι εἶσαι ή δολοφόνος της άδελφής της... Άλλά ούτε κι' αυτή θά σε σώση...

Όταν άκουσε ή Ροβέρτος τον άνακριτή νά προφέρη για πρώτη φορά τὸ όνομα της Φράγκας, έγινε κατάχλωμος.

— Κύριε άνακριτά, είπε με τόνω ζωηρὸ βλέποντας πώς είχε νά παλαίψη μ' έναν έχθρὸ άδυσώπητο, ξερετε που και πώς γνωρίστηκα με την δεσποινίδα ντέ Ροσβέλ;

— Τί με μέλλει; Οι τυχодиῶκται του είδους σου δέν δυσκολεύονται στην έκλογή τῶν μέσων.

Άπό χλωμὸς που ήταν ή Ροβέρτος έγινε κατακόκκινος μόλις άκουσε την προσβολή αυτή. Άνωρθώθηκε περήφανα και άπάντησε με φωνή ψυχή:

— Νόμιζα ότι ποτέ δέν θά επέτρεπε στον έαυτό του ένας Γάλλος δικαστής νά κατέβη σε τόσο ταπεινὸ σημείο, ώστε νά έξυβρίση έναν άνθρωπο που βρίσκεται έντελῶς στη διάκρισί του, χωρίς νά έχη κανένα μέσο νά υπερασπισθί τον έαυτό του.

Ο κ, ντέ Κομβρεμόν έγινε πελιδνός, μόλις του δόθηκε τὸ σκληρὸ αυτό μάθημα.

— Μιλήστε λοιπόν, είπε δαγκώνοντας τὰ χείλη του. Σᾶς τὸ έπιτρέπω...

— Θά σᾶς διηγηθῶ, άρχισε νά λέη

ή Ροβέρτος, πώς γνώρισα την κυρία Τερέζα. Με μεγάλη μου λύπη τὸ κάνω αυτό. Άλλά ή τρομερές συνθήκες υπό τις οποίες διατελῶ μου επιβάλλουν νά πᾶσω κατά μέρος την άβρότητα και νά μιλήσω... Η Τερέζα ήταν τότε έτοιμόθνατη και ή πιὸ μεγάλη φτώχεια βασίλευε στο σπίτι τους. Ο Άνδρέας δέν είχε χρήματα ούτε νά της πάρη τὰ άπαραίτητα φάρμακα... Έγὼ τους πρόσφερα τότε όσα χρήματα είχα και τις περιποιήσεις μου, γιατί ή Άνδρέας ήταν άναγκασμένος νά πηγαίνη όλη την ημέρα στην εργασία του.

Και ή Ροβέρτος διηγήθηκε λεπτομερῶς την γνωριμία του με τὸ ζεύγος ντ' Άνζελί και τή στενή φίλια που τον συνέδεσε μαζί του.

— Εὐτυχῶς, έπρόσθεσε, έχω ένα μάρτυρα που μπορεί νά έπιβεβαιώση τὰ λεγόμενά μου, ένα μάρτυρα που μ' έβλεπε νά παρέχω κάθε μέρα κάθε δυνατή συνδρομή κι' ή οποίος μου είπε ότι σε μένα οφείλεται ή σωτηρία της Τερέζας. Ο μάρτυς αυτός, τον οποίον θά πιστέψετε βέβαια, εἶνε ή δόκτωρ Πρυνιέ, ή γιατρός που περιποιήθηκε την Τερέζα κατά την διάρκεια της τελευταίας άρρώστειας της.

Άπό τότε — έξακολούθησε ή Ροβέρτος — ή ευγνωμοσύνη του ζεύγους ντ' Άνζελί άπέναντί μου ήταν άπέραντη. Δέν είχαν πειά κανένα μυστικὸ άπό μένα, με φώναζαν άδελφὸ τους και μου φερνόντουσαν σαν νά ήμουν άδελφός τους.

»Μιά μέρα, ένῶ ή Τερέζα ήταν άκόμα άρρωστη, μπήκε

Ο ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

— Ο λωποδύτης: Τὸ πορτοφόλι σου ή τή ζωή σου;

Ο σύζυγος: Πάρε τή... γυναίκα μου. Αυτή εἶνε όλη μου ή ζωή!

στο δωμάτιό της ή δεσποινίς Φράγκα. Μέ ειδη στο προσκέ-
φολο της αδελφής της, έμαθε τί είχα κάνει γι' αυτή και
τότε μου χάρισε την καρδιά της, σαν νάθελε νά μ' αντα-
μείψη... "Ω! μάρτυς μου ο Θεός ότι δεν έκανα τίποτε γιά
νά προκαλέσω αυτό το αίσθημα... Τί ήμουν εγώ;... Τίπο-
τε... Πώς μπορούσα νά κυττάξω τόσο πιό ψηλά από μένα;...
Έινε αλήθεια πώς κι' εγώ από την πρώτη στιγμή είχα ά-
γαπήσει την δεσποινίδα Φράγκα, αλλά ποτέ μου δεν θά
"ολμούσα ποτέ ν' ανοίξω το στόμα μου και νά της φανε-
ρώσω τόν έρωτά μου...
— Λόγια!...

"Η λέξις αυτή ξέφυγε άκουσίως από το στόμα του κ.
ντέ Κομβρεμόν, ο οποίος δαιμονιζόταν με τη σκέψη ότι δεν
είχε κατορθώσει ο ίδιος νά έμπνεύση ένα τόσο μεγάλο έ-
ρωτα στην Τερέζα, σαν αυτόν που είχε προκαλέσει ο Ρο-
βέρτος στη Φράγκα.

— Λόγια, είπατε, κύριε άνακριτά! είπε ο Ροβέρτος. Καί
δεν άπευθύνεσθε στη μίς Σίμπιλ "Αντριου... Δεν τή ρωτώ-
τε με ποιιά λόγια, με ποιές έκφράσεις, μπροστά της και
μπροστά στην αδελφή της, ή Φράγκα μου πρόσφερε την
καρδιά της και το χέρι της... Τουλάχιστον αυτή ζή, όπως
κι' ή Φράγκα... Δεν πιστεύω ν' άμφιβάλλετε γιά τή φιλαλή-
θειά τους... Ρωτήστε τες...

— Κι' άν τις ρωτήσω, έκανε ο Μωρίς ντέ Κομβρεμόν, τί
βγαίνει άπ' αυτό;

— "Ω! μήν κάνε-
τε πώς δεν κατα-
λαβαίνετε... Πώς ή-
ταν δυνατόν εγώ, ο
μνηστήρ της Φράγ-
κας ντέ Ροσβέλ, ε-
γώ που έσωσα τή
ζωή της Τερέζας,
πώς ήταν δυνατόν
νά την δολοφονήσω
κατόπιν τόσο άναν-
δρα;

— Τή δολοφόν-
σες γιά νά κλέψης,
γιά νά φύγης με
τά χρήματά της
στην Αμερική και
νά ξαναγυρίσης κα-
τόπιν στη Γαλλία,
λέγοντας ότι κέρ-
δισες αυτά τά χρήματα στην Αμερική με την έργασία σου...
Αυτό είνε...

— Και γιάτί νά το κάνω αυτό, άφου ή Φράγκα με ήθελε
γιά σύζυγό της, έτσι όπως ήμουν, φτωχός, χωρίς άλλη έλ-
πίδα έκτός από τή φήμη που θά μπορούσα ν' άποκτήσω
ως καλλιτέχνης;

Ο κ. ντέ Κομβρεμόν δεν άπάντησε.

Ο Ροβέρτος, βλέποντας ότι ο άνακριτής είχε σχηματι-
σμένη κιόλας την πεποίθησί του γι' αυτόν κι' ότι τίποτε
δεν θά μπορούσε νά την μεταβάλει, αισθάνθηκε νά τόν κυ-
ριεύη μιά βαθειά και πικρή άπελπισία.

— Α! τραύλισε, φέροντας τά χέρια του στο μέτωπό του.

"Ω! Τερέζα, δυστυχισμένη Τερέζα, γιάτί νά πεθάνης;...
Γιάτί νά μη μπορής νά σηκωθής από τόν τάφο σου και νά
φανερώσης την αλήθεια!... "Ετσι μόνο θά τελειώναν τά
φριχτά μου μαρτύρια...

"Ενα άδιόρατο χαμόγελο φάνηκε τή στιγμή εκείνη στα
χείλη του κ. ντέ Κομβρεμόν, ο οποίος άπέφυγε ώστόσο νά
διαφωτίση τόν δυστυχισμένο νέο, λέγοντάς του ότι ή Τε-
ρέζα δεν είχε πεθάνει.

Έξακολούθησε ώστόσο την άνάκρισι,
άραδιάζοντας τις ένδείξεις και τις μαρ-
τυρίες που έπεθάρυναν τρομαχτικά τόν
Ροβέρτο.

Ο κατηγορούμενος τού άπαντούσε
έκθετόντάς του την αλήθεια, χωρίς νά
περιπίπτει σέ καμμιά αντίλογια πρós τόν
έαυτό του. "Η αλήθεια όμως αυτή δεν
ήταν τόσο άπλο πράγμα όσο φανταζό-
ταν.

"Επειτα, άν δεν ήταν αυτός ο ένοχος,
ποιόν άλλον θά μπορούσαν νά ύποπτευ-
θούν;

Πώς ήταν δυνατόν ένας άλλος νά είχε
διαλέξει γιά νά έκτελέση τόν έγκλημα,
τή στιγμή άκριβώς που, μετά την άνα-
χώρησι του Ροβέρτου, ή Τερέζα είχε

μείνει μόνη;...

Και πώς ήταν δυνατόν αυτός ο άλλος νά μη χρησιμο-
ποιήση γιά τόν έγκλημά του άλλα όπλα που θά είχε μαζί
του, αλλά τή σφύρα και τόν μαρμαρογλυπτικό έργαλείο που
ο Ροβέρτος παραδέχτηκε πώς ήταν δικά του, βεβαιώνον-
τας συγχρόνως ότι τά είχε κατεβάσει στο διαμέρισμα της
Τερέζας, γιάτί σκόπευε νά έπιφέρη μιά μικρή τροποποίησι
στην μαρμάρινη προτομή του Άνδρέα;

Και πώς έξηγείτο ή σύμπτωσης ότι τόν μισό κομμάτι από
ένα κουμπι βρέθηκε στο δωμάτιο της Τερέζας και τόν άλ-
λο μισό στο δωμάτιο του Ροβέρτου και μάλιστα ματωμένο;

"Ηταν πειά άργά όταν τελείωσε ή άνάκρισις.
— Θέλετε νά ύπογράψετε την έκθεσί μου γιά την άνα-
κρισι αυτή; ρώτησε τότε ο άνακριτής τόν ύπόδικο.

Ο γραμματέυς διάβασε την έκθεσι, ή όποια είχε συντα-
χθή με άρκετή άκρίβεια. Ο Ροβέρτος, έντελώς έξαντλη-
μένος πειά, την ύπέγραψε χωρίς νά σκεφθῆ, χωρίς καν νά
φέρη παρατηρήσεις γιά μερικές μικρές άνακρίβειες.

"Επειτ' από μερικές ήμέρες, ο άρχηγός της Δημοσίας
Ασφαλείας κ. Ζερβαί έπεσκέφθη τόν κ. ντέ Κομβρεμόν
στο άνακριτικό του γραφείο.

Παρ' όλες τις ένδείξεις και τις μαρτυρίες που είχαν συ-
σωρευθῆ έναντίον τού κατηγορουμένου, μολοντί είχε ά-

κούσει την Τερέζα
νά λήη πώς αυτός
ήταν ο δολοφόνος
της, ο κ. Ζερβαί έ-
νοιώθε μιά άκατα-
νίκητη συμπάθεια
πρós τόν Ροβέρτο,
άπό τότε που είχε
διαβάσει τις μελέ-
τες τις όποιες βρή-
κε στο δωμάτιό
του.

— Πιστεύετε λοι-
πόν ότι αυτός ο νέ-
ος είνε ο ένοχος;
ρώτησε τόν άνα-
κριτή.

— Έννοείται, ά-
πάντησε ο κ. ντέ
Κομβρεμόν με άγα-
νάκτηρι.

— Τόν εξετάσατε;

— Ναι, και τόν έφερα σ' άντιπαράστασι με διαφόρους
μάρτυρας.

— Και πώς φέρθηκε;

— Έλεεινά πάντοτε. Περιορίζεται ν' άρνηται... Μόνο,
που και που, πετάει μερικές πομπώδεις φράσεις, άνθρώ-
που που συκοφαντείται δήθεν...

"Ωστόσο μου φαίνεται άρκετά έξυπνος νέος.

— "Οσο γι' αυτό δεν ύπάρχει καμμιά άμφιβολία.

— Άφου λοιπόν παραδέχεσθε πώς είνε έξυπνος, ρώτησε
ο άρχηγός της Ασφαλείας, πώς ήταν δυνατόν νά έκτελέση
τό έγκλημα με έργαλεία της τέχνης του, που άνήκαν σ'
αυτόν τόν ίδιο και δεν φρόντισε μάλιστα νά τά πάρη μαζί
του όταν έφυγε από τόν τόπο τού έγκλήματος;

— Που νά τά συλλογισθῆ κανείς όλ' αυτά στη θέσι του;
— Και όμως, φαίνεται ότι αυτός που διέπραξε τόν έγκλη-
μα τόν εξετέλεσε με μεγάλη προσοχή.

— Τί λοιπόν φρονείτε σεις; ρώτησε ο άνακριτής.

— Πολύ φοβάμαι ότι έχουμε πάρει άσχημο δρόμο, άπάν-
τησε ο κ. Ζερβαί.

— Έλάτε δά!

— Και όμως, αυτό που σας λέγω είνε
σωστό... Αύτά τά δυό έργαλεία που έγ-
κατελείφθησαν στο διαμέρισμα τού θύ-
ματος, σέ φανερά μέρη, από την πρώτη
στιγμή μ' έκαναν νά σκεφθῶ ότι έχουμε
νά κάνουμε μ' ένα δολοφόνο, ο όποιος
έλαβε όλα τά μέτρα του γιά νά στρα-
φούν έναντίον άλλου ή ύποψίης...

— Τί μυθιστορήματα είν' αυτά που
μου λέτε;... Άλλ' άς παραδεχτούμε ότι
τά πράγματα είνε έτσι όπως τά λέτε...
Ποιός άλλος, έκτός από τόν Ροβέρτο,
θά μπορούσε νά διαπράξη με τόση εύ-
κολία τόν έγκλημα;

(Ακολουθεί)

Τά γραφεία τού «Μπουκέτου»
έχουν μεταφερθῆ εἰς τήν ο-
δόν Γερμανού Παλαιών Πα-
τρῶν 56 (έναντι πλατείας
Κλαυθμῶνος) Εἰς τήν διεύθυν-
σιν αὐτήν πρέπει ν' άπευθύ-
ωνται οἱ φίλοι άναγνῶσται
μας, ὅσοι έπιθυμοῦν ν' άπο-
κτήσουν τάς έκδόσεις μας ή
παλαιότερα φύλλα τού «Μπου-
κέτου», κ.τ.λ. κ.τ.λ.
Ἀριθμὸς Τηλεφώνου 26-135